

UZASADNIENIE

W. B. (1) został oskarżony o to, że:

I. W dniu 03 września 2014 roku w S. w mieszkaniu przy ul. (...) wbrew przepisom ustawy posiadał znaczną ilość środków odurzających w postaci: 24 działek heroiny umieszczonych w foliach aluminiowych o łącznej wadze około 4,09 gram brutto, woreczka foliowego z zawartością heroiny o łącznej wadze około 7,95 grama brutto, woreczka foliowego z zawartością marihuany o łącznej wadze 0,54 grama brutto oraz substancję psychotropową w postaci amfetaminy o łącznej wadze około 0,85 gram brutto, przy czym czynu tego dopuścił się będąc uprzednio skazanym za przestępstwo podobne i w ciągu 5 lat po odbyciu kary pozbawienia wolności co najmniej 6 miesięcy, **tj. o czyn z art. 62 ust. 2 Ustawy z dnia 29.07.2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 64 § 1 kk**

II. W bliżej nieustalonym czasie, ale nie później niż do dnia 03 września 2014 roku w S. przy ul. (...) wbrew przepisom ustawy czynił przygotowania do wprowadzenia do obrotu znacznej ilości środków odurzających w postaci heroiny o łącznej wadze 12,04 grama brutto i marihuany o łącznej wadze 0,54 grama brutto oraz substancji psychotropowych w postaci amfetaminy o łącznej wadze około 0,85 gram brutto, w ten sposób, że w mieszkaniu posiadał wagę elektroniczną, torebki foliowe z zapięciem strunowym w ilości 57 szt., pociętą folię aluminiową w ilości 18 szt. szklaną deskę wraz z nożem i wyławką od kart sim służące do porcjowania narkotyków, gdzie przy użyciu tych przedmiotów, z w/w heroiny wydzielił mniejsze porcje tzw. "blachy" w ilości 24 szt. o łącznej wadze 4,09 grama brutto, celem dalszej jej dystrybucji, przy czym czynu tego dopuścił się będąc uprzednio skazanym za przestępstwo podobne i w ciągu 5 lat po odbyciu kary pozbawienia wolności co najmniej 6 miesięcy, **tj. o czyn z art. 57 ust. 2 Ustawy z dnia 29.07.2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii**

III. W nie ustalonym okresie czasu do 03 września 2014 r. w miejscowości S. przy ul. (...) wbrew przepisom ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii, kilkakrotnie udzielał środków odurzających w postaci heroiny P. W., przy czym czynu tego dopuścił się będąc uprzednio skazanym za przestępstwo podobne i w ciągu 5 lat po odbyciu kary pozbawienia wolności co najmniej 6 miesięcy

tj. o czyn z art. 58 ust. 1 Ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 12 kk w zw. z art. 64 § 1 kk

Sąd Rejonowy w Suwałkach wyrokiem z dnia 12 czerwca 2018r. sygn. akt: II.K. 174/17:

I. Oskarżonego W. B. (1) uznał za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu w pkt. I aktu oskarżenia ustalając, iż posiadał środki odurzające w postaci: 24 działek umieszczonych w foliach aluminiowych o łącznej wadze 4,09 gram brutto z zawartością 1,35 grama netto heroiny, przy czym 0,37 g heroiny w postaci zasady, woreczka foliowego z zawartością heroiny o łącznej wadze 7,95 grama brutto z zawartością 7,28 g netto heroiny, przy czym 2,04 g heroiny w postaci zasady, woreczka foliowego z zawartością marihuany o łącznej wadze 0,54 grama brutto (0,38 g netto) oraz substancję psychotropową w postaci amfetaminy o łącznej wadze 0,85 gram brutto(0,24g netto) przy czym czynu tego dopuścił się będąc uprzednio skazanym za przestępstwo podobne i w ciągu 5 lat po odbyciu kary pozbawienia wolności co najmniej 6 miesięcy i ustalając, że stanowi to występki z art. 62 ust. 1 Ustawy z dnia 29.07.2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii (Dz. U. Nr 179, poz. 1485) i za to na mocy art. 62 ust. 1 Ustawy z dnia 29 lipca 2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 64 § 1 kk skazał go na karę 2 (dwóch) lat pozbawienia wolności.

II. Na mocy art. 71 ust. 3 Ustawy z dnia 29 lipca 2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii przed wykonaniem kary orzekł umieszczenie W. B. (1) w Szpitalu (...) ZOZ w C. na oddziale leczenia uzależnień od substancji psychoaktywnych.

III. Oskarżonego W. B. (1) uniewinnił od czynów zarzucanych mu w pkt. II i III aktu oskarżenia, kosztami procesu w tej części obciążył Skarb Państwa.

IV. Na zasadzie art. 63 §1 kk na poczet orzeczonej kary łącznej zaliczył oskarżonemu okres tymczasowego aresztowania w niniejszej sprawie od dnia 03.09.2014 r. godz. 16:40 do dnia 20.10.2014 r.

V. Na podstawie art. 70 ust. 2 Ustawy z dnia 29.07.2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii, art. 44 § 2 kk orzekł przepadek dowodów rzeczowych w postaci opakowania po lekach z zawartością 24 zawiniątek, karteczki, zawiniątek, wagi i szklanej deski opisanych w wykazie dowodów rzeczowych na k. 218 poz. 1-5, 7 oraz zarządził ich zniszczenie.

VI. Zasądził od Skarbu Państwa na rzecz Kancelarii Adwokackiej adw. K. B. kwotę 1343,16 złotych wraz z należnym podatkiem VAT tytułem nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu.

VII. Zasądził od oskarżonego kwotę 300 złotych tytułem opłaty i obciąży go pozostałymi kosztami sądowymi w sprawie.

Zażalenie na pkt VII wyroku dot. rozstrzygnięcia o kosztach na zasadzie art. 626 § 3 kpk złożyła obrońca oskarżonego. Na mocy art. 427 § 2 i art. 438 pkt 2 kpk orzeczeniu temu zarzuciła naruszenie przepisów postępowania, mające wpływ na treść rozstrzygnięcia a mianowicie art. 630 kpk polegające na obciążeniu oskarżonego całością kosztów i opłat w sytuacji, gdy zapadło orzeczenie uniewinniające oskarżonego od dwóch z trzech stawianych mu zarzutów, zatem w tym zakresie wydatki związane z oskarżeniem winien ponieść Skarb Państwa, co z kolei powinno znaleźć odzwierciedlenie w treści orzeczenia o kosztach, od których oskarżony winien być zwolniony.

Podnosząc powyższe, na zasadzie art. 427 § 1 kpk wniosła o zmianę wyroku w zakresie orzeczenia o kosztach poprzez wolnienie oskarżonego od nich w całości.

Apelację od powyższego rozstrzygnięcia wywiódł prokurator Prokuratury Rejonowej w Suwałkach, który na podstawie art. 425 § 1 i 2 kpk oraz art. 444 kpk zaskarżył wyrok w całości na niekorzyść oskarżonego. Na mocy art. 427 § 2 kpk oraz art. 438 pkt 2,3 i 4 kpk wyrokowi temu zarzucił:

- rażącą niewspółmierność orzeczonej wobec oskarżonego W. B. (1) kary 2 lat pozbawienia wolności, podczas gdy mając na względzie okoliczności popełnienia przestępstwa, charakter czynu, dotychczasową karalność i działanie w warunkach art. 64 § 1 kk uznać należy, iż orzeczona kara nie spełni swojej funkcji w zakresie prewencji ogólnej i szczególnej i nie zaspokoi społecznego poczucia sprawiedliwości;

- błąd w ustaleniach faktycznych, połączony z obrazą przepisów postępowania, a mianowicie art. 4,7,410 kpk, mającą wpływ na treść skarżonego orzeczenia, poprzez zmianę kwalifikacji w zakresie pkt 1 aktu oskarżenia, tj. art. 62 ust. 2 Ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii i przyjęcie kwalifikacji z art. 62 ust. 1 Ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii, z przekroczeniem przez Sąd I instancji granic swobodnej oceny dowodów, wyrażającym się nieuwzględnieniem przy ocenie materiału dowodowego zasad prawidłowego rozumowania, brakiem konsekwencji wywodzonych ustaleń faktycznych wniosków oraz wskazań wiedzy i doświadczenia życiowego, nie rozważenie wszystkich okoliczności sprawy, a w szczególności nie wzięcie pod uwagę faktu ilości „działek” narkotyków zabezpieczonych u w/w i płynących z tego logicznych wniosków, skutkujące błędną oceną Sądu I instancji, w sytuacji gdy całościowa ocena materiału dowodowego prowadzi do wniosku przeciwnego;

- błąd w ustaleniach faktycznych, połączony z obrazą przepisów postępowania, a mianowicie art. 4,7,410 kpk, mającą wpływ na treść skarżonego orzeczenia, poprzez poczynienie ustaleń faktycznych dotyczących okoliczności przestępstw zarzucanych oskarżonemu w pkt 2 i 3 aktu oskarżenia, z przekroczeniem przez Sąd I instancji granic swobodnej oceny dowodów, wyrażającym się nieuwzględnieniem przy ocenie materiału dowodowego zasad prawidłowego rozumowania, brakiem konsekwencji wywodzonych z ustaleń faktycznych wniosków oraz wskazań wiedzy i doświadczenia życiowego, nie rozważenie wszystkich okoliczności sprawy, a w szczególności nie wzięcie pod uwagę faktu, iż oskarżony został zatrzymany w trakcie przygotowywania środków odurzających do wprowadzenia do obrotu jak też faktu wspólnego zażywania narkotyków przez W. B. i P. W. i płynących z tego logicznych wniosków, skutkujące błędną oceną Sądu I instancji, iż oskarżony W. B. (1) swoim zachowaniem nie wyczerpał znamion

przestępstw z pkt 2 i 3 aktu oskarżenia, w sytuacji gdy całościowa ocena materiału dowodowego prowadzi do wniosku przeciwnego.

Uwzględniając powyższe, na mocy art. 427 § 1 kpk i art. 437 § 1 kpk wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania, zaś w przypadku nie uwzględnienia argumentów w zakresie uniewinnienia od zarzutu z pkt 2 i 3 aktu oskarżenia oraz zmiany kwalifikacji w zakresie 1 zarzutu o zmianę zaskarżonego wyroku i wymierzenie oskarżonemu W. B. (1) kary 5 lat pozbawienia wolności, w pozostałym zakresie jak w przedmiotowym wyroku.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

O ile apelacja prokuratora okazała się być pozbawiona zasadności, o tyle zażalenie obrońcy oskarżonego było zasadne, co spowodowało konieczność zmiany wyroku Sądu I instancji w ten sposób, że w pkt VII wyroku Sąd zwolnił oskarżonego od pozostałych kosztów sądowych w sprawie w postępowaniu I instancji.

Analiza materiału dowodowego zgromadzonego w sprawie, a także analiza uzasadnienia zaskarżonego wyroku wskazuje, iż Sąd I instancji przeprowadził postępowanie w sposób prawidłowy, zgromadzone dowody poddał pełnej i wszechstronnej analizie, wyciągając z nich trafne wnioski zarówno w zakresie winy, jak i kary.

Poczynione przez Sąd Rejonowy w Suwałkach ustalenia faktyczne, wbrew stanowisku autora apelacji nie są w żaden sposób wadliwe, albowiem oparte zostały na całokształcie materiału dowodowego ujawnionego podczas przewodu sądowego, Sąd wyciągnął z nich trafne wnioski, a swoje stanowisko w tym przedmiocie właściwie uzasadnił.

To, że przyjęte przez Sąd założenia dowodów nie odpowiadają preferencjom autora apelacji nie może prowadzić do wniosku, że Sąd dopuścił się naruszenia przepisów postępowania, a wręcz przeciwnie skorzystał w pełni przysługującego mu prawa wyrażonego w przepisach.

W myśl art. 7 kpk organy postępowania kształtują swe przekonanie na podstawie wszystkich przeprowadzonych dowodów, ocenianych swobodnie z uwzględnieniem zasad prawidłowego rozumowania oraz wskazań wiedzy i doświadczenia życiowego.

O przekroczeniu zasady swobodnej oceny dowodów można mówić wtedy, gdy ocena zebranego w sprawie materiału dowodowego zawiera oczywiste błędy natury faktycznej (np. niedostrzeżenie istotnych dowodów czy okoliczności) bądź logicznej (niezrozumienie implikacji wynikających z treści dowodów).

Odnosząc się do realiów przedmiotowej sprawy podnieść należy, iż ocena zebranego w sprawie materiału dowodowego nie zawiera błędów natury faktycznej (np. niedostrzeżenie istotnych dowodów czy okoliczności) ani uchybień logicznych (niezrozumienie implikacji wynikających z treści dowodów).

Oskarżony W. B. (1) od początku nie przyznał się do czynów zarzucanych mu w pkt 2 i 3 aktu oskarżenia. Przyznał się natomiast do posiadania narkotyków z zastrzeżeniem, że miał je wyłącznie na własny użytek. Kilkakrotnie powtarzał, że jest osobą uzależnioną od narkotyków, które kupił od nieznanego mu osoby w W.. Narkotyki miały mu wystarczyć na około 10 dni.

Specjalista z zakresu terapii uzależnień wskazała, iż oskarżony jest uzależniony od kilku substancji, można zaobserwować u niego zaburzenia psychiczne i zaburzenia zachowania spowodowane przyjmowaniem kilku substancji a głównie z grup: opiaty oraz benzodiazepiny. Wskazał, że W. B. (1) wymaga leczenia długoterminowego w ośrodku stacjonarnym.

Sąd I instancji słusznie wywiódł, iż przeprowadzone postępowanie dowodowe nie potwierdziło, aby oskarżony udzielał narkotyków osobom trzecim i przechowywał ich z zamiarem sprzedaży. Zabezpieczone w miejscu zamieszkania przedmioty (m.in. waga i szklana deska), jak zasadnie ustalił Sąd I instancji służyły oskarżonemu do przygotowywania

sobie porcji posiadanych narkotyków. Słusznym jest nadto twierdzenie, że ilość posiadanych przez w/w narkotyków „współgra” ze stopniem jego uzależnienia.

Sąd Okręgowy podziela wniosek Sądu Rejonowego w Suwałkach zawarty w treści uzasadnienia, iż skoro oskarżony posiadał narkotyki na własny użytek, trzymając zapas na kilka dni, nie można mu przypisać posiadania znacznej ilości tychże środków.

Słusznie Sąd I instancji ocenił zeznania świadka P. W. z ostrożnością dając im wiarę w zakresie, w jakim świadek ten wskazał, iż zażywał narkotyki wspólnie z oskarżonym i często u niego bywał a nadto jest osoba uzależnioną od alkoholu.

Kierując się przepisem art. 7 k.p.k., Sąd może określonym zeznaniom świadka lub wyjaśnieniom oskarżonego częściowo dać lub nie dać wiary, pod tym jednak warunkiem, że stanowisko swoje w sposób przekonujący uzasadni w konfrontacji z całokształtem zebranego materiału dowodowego (patrz: wyrok SA we Wrocławiu z dnia 14.03.2014r. sygn. akt II.AKa. 47/14), co też uczynił w uzasadnieniu skarżonego wyroku Sąd I instancji.

W pełni zasadnie Sąd Rejonowy nadał walor wiarygodności sporządzonym w sprawie opiniom biegłych z zakresu daktyloskopii, badań chemicznych i toksykologii, albowiem opinie te zostały sporządzone przez fachowców w swojej dziedzinie dysponujących stosowną wiedzą i przygotowaniem.

Odnosnie czynu z pkt I aktu oskarżenia tj. czynu z art. 62 ust. 2 Ustawy z dnia 29.07.2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 64 § 1 kk, to bez wątplenia oskarżony wypełnił znamiona w/w czynu. Wbrew przepisom wskazanej ustawy posiadał środki odurzające (do czego zresztą się przyznał). Sąd I instancji słusznie ustalił, że zważywszy na osobę oskarżonego (jego bezsprzeczne uzależnienie od substancji odurzających i ilość zażywanych substancji) nie można mówić o znacznej ilości posiadanych narkotyków.

Odnosnie czynu z pkt II aktu oskarżenia tj. czynu z art. 57 ust. 2 Ustawy z dnia 29.07.2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii, to Sąd I instancji właściwie przyjął, że zachowanie oskarżonego nie wypełniło znamion tego czynu. Fakt, że oskarżony miał narkotyki w mieszkaniu, nie mógł świadczyć o tym, że czynił przygotowania, aby te substancje wprowadzić do obrotu. Bezspornie oskarżony zażywał narkotyki zarówno sam jak i z innymi osobami, co nie świadczy jednakże o tym, że sprzedawał im narkotyki, czy też je po prostu osobom tym udostępniał.

Przechodząc do czynu z pkt III aktu oskarżenia, to brak jest dostatecznych dowodów na potwierdzenie, że W. B. (1) udzielał środków odurzających P. W., albowiem, co znaczące zeznania w/w były kilkakrotnie przez niego zmieniane. Osoby odwiedzające oskarżonego w mieszkaniu, tak samo jak on są uzależnione od narkotyków, dlatego też ich zeznania nie mogą stanowić pełnowartościowego materiału dowodowego na którym można byłoby poczynić ustalenia faktyczne.

Zarzut autora apelacji, dotyczący rażącej niewspółmierności orzeczonej wobec oskarżonego W. B. (1) kary 2 lat pozbawienia wolności, przy uwzględnieniu okoliczności popełnienia przestępstwa, charakteru czynu, dotychczasowej karalności i działania w warunkach art. 64 § 1 kk okazał się być pozbawiony zasadności. Stanowisko skarżącego w tym zakresie uznać należy za błędne.

Zauważyć trzeba, iż zgodnie z utrwalonym orzecznictwem sądowym, nie każda nietrafność orzeczenia o karze, ale tylko jej rażąca niewspółmierność uzasadnia zmianę orzeczenia o karze (art. 438 pkt 4 kpk). Niewspółmierność rażąca to znaczna, zasadnicza, „bijąca w oczy” różnica między karą wymierzoną a karą sprawiedliwą. Zarzut rażącej niewspółmierności kary jako zarzut z kategorii ocen można zasadnie podnosić tylko wówczas, gdy kara jakkolwiek mieści się w granicach ustawowego zagrożenia, to jednak nie uwzględnia w sposób właściwy zarówno okoliczności popełnienia przestępstwa, jak i osobowości sprawcy (patrz: wyrok SN z dnia 21 stycznia 2003r. sygn. akt SNO 57/02). Pojęcie niewspółmierności rażącej oznacza znaczną, wyraźną i oczywistą, a więc niedającą się zaakceptować dysproporcję między karą wymierzoną a karą sprawiedliwą, czyli zasłużoną i to zarówno z punktu widzenia sprawcy jak i ogółu społeczeństwa.

W świetle powyższych uwag, zarzut rażącej niewspółmierności wymierzonej kary i środków karnych w stosunku do popełnionego przez oskarżonego czynu jest nietrafny. Zwłaszcza, że Sąd uprawniony jest do wymierzenia kary wedle swego uznania w granicach przewidzianych przez ustawę, uwzględniając dyrektywy wymiaru kary określone w art. 53 § 1 i 2 kk.

Sama surowość czy też łagodność orzeczonej kary, jeśli jest ona uzasadniona dyrektywami, o których mowa w treści art. 53 kk, nie może stanowić skutecznego zarzutu apelacyjnego, jeśli kwestionująca jej wymiar strona nie wykaże, iż kara ta zarówno z punktu widzenia sprawcy, ale i ogółu społeczeństwa, powinna być uznana za wyjątkowo niesprawiedliwą, zbyt drastyczną czy też przynoszącą rażącą dolegliwość.

Analiza uzasadnienia zaskarżonego orzeczenia prowadzi do jednoznacznego wniosku, iż Sąd Rejonowy przy wymiarze kary miał na uwadze okoliczności popełnienia czynu, właściwości i warunki osobiste sprawcy, jego postawę, sposób i warunki życia przed popełnieniem czynu, stopień zawinienia, stopień społecznej szkodliwości czynu.

Reasumując, orzeczona względem W. B. (1) kara 2 (dwóch) lat pozbawienia wolności w ocenie Sądu Okręgowego spełni swoje cele w zakresie prewencji ogólnej i szczególnej a orzeczenie umieszczenia go przed wykonaniem kary w Szpitalu (...) ZOZ w C. na oddziale leczenia uzależnień od substancji psychoaktywnych umożliwi w/w walkę z chorobą i da nadzieję na powrót do życia bez nalu.

Mając powyższe na uwadze a także treść zażalenia obrońcy oskarżonego Sąd Okręgowy uznał, iż koniecznym jest dokonanie zmiany wyroku Sądu I instancji w ten sposób, że w pkt VII wyroku Sąd zwolnił oskarżonego od pozostałych kosztów sądowych w sprawie w postępowaniu I instancji. Podejmując decyzje w tym zakresie, Sąd Okręgowy miał na uwadze niewinienie oskarżonego od 2 z 3 zarzucanych mu czynów, a także jego sytuację osobistą i majątkową. Wysokość kosztów do jakich uregulowania został zobligowany oskarżony z pewnością przewyższa jego możliwości materialne, a biorąc pod uwagę fakt skierowania na leczenie a następnie wykonania kary bezwzględnej spowodowałby, iż koszty te nie zostałyby z pewnością przez oskarżonego uregulowane.

W pozostałym zakresie, nie stwierdziwszy uchybień Sąd Okręgowy na podstawie art. 437 § 1 kpk utrzymał wyrok Sądu Rejonowego w Suwałkach w mocy.

Jednocześnie należało uwzględnić wniosek obrońcy oskarżonego o przyznanie mu kosztów zastępstwa procesowego, co uczynił Sąd Okręgowy zasądzając od Skarbu Państwa na rzecz Kancelarii Adwokackiej adw. K. B. kwotę 516,60 zł (pięćset szesnaście 60/100) złotych tytułem wynagrodzenia za obronę z urzędu w postępowaniu odwoławczym.

O pozostałych kosztach za postępowanie odwoławcze Sąd orzekł w oparciu o art. 624 § 1 kpk w zw. z art. w zw. z art. 634 kpk w zw. z art. 636 § 1 kpk.

SSO Grażyna Zielińska SSO Ryszard Filipow SSO Tomasz Uściłko